

Charlotte Wood
Hétvége

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Charlotte Wood: *The Weekend*,
Allen & Unwin, 2019

This project has been assisted by the Australian
Government through the Australia Council, its arts
funding and advisory body.

A fordítást az ausztrál kormány művészetfinanszírozó és
tanácsadó testülete, az Australia Council támogatta.

Copyright © 2019 by Charlotte Wood

© TeMoana, 2021

Hungarian translation © Morcsányi Júlia, 2021

I. fejezet

Már nem először történt meg velem, hogy korán ébredt, és a sápadt fényben csendes, de sürgető vágyat érzett, hogy templomba menjen. Kognitív hanyatlás egészen biztosan. Homloklebeny-sérülés, vallás, halálfélelem, egy és ugyanaz mind. Jude-nak nem voltak illúziói.

Ez a sóvárgás – sóvárgás volt ez? Titokzatos volt, belülről hajtotta őt, mint valami fájdalom, ami felbukkan, aztán eltűnik; amikor rátört, ismerős volt, mégis erőteljes és megdöbbentő. Mint az ízületi gyuladás, ami fel-fellobbant a hüvelykujja tövéénél. De a lényeg, hogy ennek az érzésnek semmi köze nem volt a karácsonyhoz vagy bármi máshoz az élete éber részéből. Valahogy az álmvilágból érkezett, az ő saját, álmodó énjétől.

Eleinte még zavarta, amikor megjelent, ám Jude most átadta magát az érzésnek. Feküdt a fehér ágynak decembar huszonharmadikának reggelén, és elképzelte egy katedrális hűvös, sötét belsejét, ahol egymaga lehetne, s valami láthatatlan, bársonyos erő üdvözléne őt. Elképzelte, ahogy térdel, fejét az előtte lévő padosor ösöreg fáján nyugtatja, és behunyja a szemét. Olyan békés volt minden képzeletének ebben a csöndes térben.

Zsugorodik a homloklebenyére, egészen biztosan. Ebben a korban ez már elkerülhetetlen.

Elképzelte agyának puha, szürke félgömbjét, és a bányagyutott eszébe. Régebben szívesen evett agyat, egyike volt azoknak a fogásoknak, amiket gyakran rendelt Daniellel. De legutóbb – három gyöngé, aprócska valami, sorba rendezve a négyszögletes tányéron – elfogta az undor. Mindegyik darab olyan kicsi volt, hogy elfért volna egy desszerteskanálra, és ebben az elegáns török étteremben nem cicomázták fel, nem rejtették morzsabundába vagy köret közé őket: csak három csupasz, buggyantott paca feküdt a salátaágyon. Megette, persze hogy megette; ez része volt saját, belső szabályrendszerének: az ember nem utasítja vissza, amivel megkínálják. Azt meg aztán pláne nem, amit maga választott. De az a valami az első harapásnál szétmállott a szájában, és túl zúros volt, akár az épp csak megpuhult vaj; langyos volt, halványszürke, a színe és az íze molylepkékre vagy a halálra emlékeztetett. Abban a pillanatban a döbbenettől látni vélte a három bárányt, mindegyiket a saját értelmes, egyedi énjével, érzékeivel, örömeivel és bánataival együtt. Nem tudott többet legyűrni egy falatnál, és a maradékot Daniel ette meg. Ő legszívesebben azt mondta volna: – Nem akarok meghalni.

Persze semmi ilyesmit nem mondott. Inkább faggatni kezdte Danielt a regényről, amit olvasott. William Maxwell vagy William Trevor, Jude gyakran keverte őket. Daniel jó olvasó volt. Valódi olvasó. És kinevette azokat a férfiakat, akik nem olvastak regényeket, vagyis szinte minden férfi ismerősét. Olyasmitől félnek, ami bennük van, mondta. Félnek, hogy lelepleződnek, vagy nem értenek meg valamit, vagy éppen ellenkezőleg: a regények önmaguk megértéséhez vezetnék el őket, és ennek még a gondolatától is

összeszarják maguk ijedtükben. Daniel felhorkant. Azt mondják, hogy nincs idejük rá, hát ez aztán a legnagyobb vicc az egészben.

Jude az álláig húzta takarót. A nap máris ragacsosnak ígérkezett; nyirkos testén hűvösnek érezte az ágyneműt.

Mi történne, ha egy reggel egyszerűen nem ébredne fel? Ha egyik éjjel meghalna az ágyában? Senki sem tudná. Napok telnének el. Daniel egy idő után telefonálna, és nem venné fel senki. És aztán? Ezt sosem beszélték meg: hogyan tovább, ha Jude meghal az ágyában?

Tavaly karácsonykor Sylvie itt volt, most pedig nincs, most ők mennek kipakolni a bittoesi házat. *Vigyetek el, amit csak akartok*, írta Gail Dublinból e-mailben. *Legyen ez az egész egy ünnep, vakáció.* Hogy lehetne ünnep vagy vakáció, hogy az ember kitakarítja a halott barátja házát... Dehát karácsony volt, Gailt meg nyomasztotta a büntudat, hogy visszaröppent Írországba, és az egészet rájuk hagyta. Így hát: vigyetek el, amit csak akartok.

Nem volt semmi, amit Jude akart volna. A többiek nevében nem nyilatkozhatott.

Sylvie tizenegy hónapja a földben pihent.

A megemlékezést az étteremben tartották, amely a régi szép idők óta óta a felismerhetetlenségig megváltozott, a nevéen kívül minden eltűnt. Az ételek mesések voltak, volt igazán jó pezsgő; igazán szép beszédek. Wendy ragyogóan beszélt, őszinte volt, költői. Gail hangtalan, borzasztó zokogás rázta, mellette Colin, Sylvie szegény szomorú bátyja, aki képtelen volt rávenni magát, hogy megérintse, vigasztalja őt. Colin nyolcvanegy éves volt, pályakarbantartóként dolgozott

a szülővárosuk golfklubjában, és még jóval azután is a városban maradt, hogy a család többi tagja elköltözött. Sose tudta túltenni magát azon, hogy a húga meleg.

Sylvie végül olyan döntést hozott, amire senki sem számított: régimódi temetése volt Mona Vale-ben, a szülei mellé került. Jude, Wendy és Adele Colinnal, Gaillel és régi ismerőseikkel, Andyvel meg Elektrával érkezett. Ott álltak mind a forró temetőben, egy együttérző pappal (egy pap! Sylvie-nek!), Jude felvett egy maroknyi földet, és a gödörbe dobta. Milyen furra, hogy ennyi év alatt még sose tett, sőt még csak nem is látott ilyet élőben, csak filmen. Kicsit ostobán érezte magát, ahogy ott guggolt a piszokban, és lakkozott körmével a száraz murvát túrta, de amikor felegyenesedett, és meglendítette a karját, hogy a föld Sylvie koporsójának tetejére záporozzon, egy lélegzetvétellel iszonyú bánat söpört keresztül rajta, és felfelé, kifelé igyekezett a testéből a kabócák fülsiketítő, ragyogó fehér zajába.

Sylvie halott volt, és nem érzett fájdalmat. Elbúcsúztak tőle. Nem volt min sajnálkozni már, de Sylvie még mindig ott volt, abban a dobozban, annak a rengeteg földnek a súlya alatt, hideg kis teste elrohadt.

Gail azt mondta, a végén békésnek látszott. De az nem béke volt, hanem az izomtónus, az élet hiánya. A haláltól fiatalabbnak látszik az ember, ez tény. Jude már hat vagy hét halott arcot is látott, és az élet távozása utáni pillanatban mindegyik kisimult, és jóval fiatalabb énjére hasonlított. Még akár kisbabákra is, egy-két esetben.

Mennyi idő alatt rohad el egy holttest? Sylvie sikítana egy ilyen kérdéstől. Annnyira *hátborzongató* vagy, Jude.

A hálósobája plafonján lévő ventilátor csendben zakatolva forgott fölötte. Az élete olyan tiszta és csupasz, akár egy csont; csupasz, mint a ventilátor fehér lapátja, aminek teljesen biztos, rendületlen az útja az ellenállás nélküli levegőben. Ennek vigaszt kéne nyújtania. Vigaszt is nyújt. Az ő lakásának szobáit nem zsúfolta tele a múlt. Jude miatt senkinek nem kéne poros dobozokon meg lommal teli szekrényeken átküzdenie magát.

Feküdt az ágyában, és katedrálisokra gondolt. És állatokra is gondolt: patkányokra a padlódeszkák alatt, gipsz-Jézusok keresztezett bokája és vérző lába mögött nyüzsgő csótányokra. Sötét, rosszindulatú kis madarakra gondolt; a téglák és a gipsz, a plafonok és a tetőgerendák közti részekben haldokló lények halk, elfojtott hangjaira. Arra gondolt, hogy a szaruk kiszárad és megkeményedik, meg arra, hogy mi történhetett a bőrükkel, a szőrükkel, a szerveikkel, amelyek megszenvedetlenül rohadnak a tetőüregekben.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2022-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9153

A borítót TeMoana *Lap Swimmer – Coral*
című képének felhasználásával Farkas Anna,
a kötetet Pintér József tervezte.
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4106-2